

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:
34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - tel. 83-177
PODUREDNIŠTVO:
34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - tel. 414646

Polletna naročnina L 1.750
Letna naročnina L 3.500
Letna inozemstvo L 4.500
Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XXV. - Štev. 48 (1280)

Gorica - četrtek, 6. decembra 1973 - Trst

Posamezna številka L 80

Ob vstopu v sveto leto

Dvojni mraz v Italiji

Za nas kristjane bo v cerkvenem letu, ki smo ga začeli prvo adventno nedeljo, najvažnejši dogodek sveto leto, ki ga je slovesno proglasil sv. oče Pavel VI. za ves krščanski svet.

Tudi naša goriška Cerkev se je pridružila temu dogodku in bo na praznik Brezmadežne v goriški stolni cerkvi nadškof msgr. Cocchin naznanil slovesen začetek svetega leta za goriško Cerkev. Za to priložnost je g. nadškof napisal tudi posebno pismo, v katerem spominja najprej na namene, ki jih je papež postavil za sedanje sveto leto. Ti so: spreobrnjenje in sprava.

SPREMENJENJE ŽIVLJENJA

Najprej spremenjenje življenja tako, da ga usmerimo v vrednote, ki so večne. Te vrednote so: Bog, Kristus, Cerkev kot božje kraljestvo in pa večno življenje. V te vrednote moramo dan na dan usmerjati našo pozornost zlasti tako, da bo zorela v nas osebna vera.

V času, v katerem živimo, se kristjan ne more naslanjati na okolico, na družbo, ker je ta že močno razkristijanjena. Svoj odnos do Boga in do večnih vrednot mora graditi le na samem sebi, na svoji osebni veri, na svojem osebnem in pogumnem prepričanju. Pomoč bo našel kvečjemu v kakih manjših skupinah in občestvih. Zato mora biti sveto leto tudi čas poglobljanja take osebne vere v Kristusa.

SPRAVA Z BLIŽNJIM

Drugi namen svetega leta je sprava. Sprava pomeni pregled odnosov do bližnjega, do sočloveka, predvsem do bratov po veri. Po rojstvu smo postali delček človeške družbe, vključeni v sedanji čas. Tega se moramo zavedati in prispevati svoj del za izboljšanje sveta.

Ustanovitelj skavtov Baden Powell je rekel: »Skrbeti moramo, da bo svet zaradi nas vsaj mrvico boljši.« Kar velja za skavte, velja za vsakega kristjana: Da bi postal svet zaradi nas vsaj mrvico boljši.

Po krstu smo postali del Kristusove Cerkve, del božjega ljudstva nove zaveze. Kot taki imamo dolžnost tudi za rast božjega ljudstva na zemlji, za oznanjevanje in širjenje Jezusovega evangelija. To moramo vršiti z zgledom svojega življenja, z dobri deli in tudi z besedo. Vsakdo ima nič koliko priložnosti, da spodbuja bližnjega k dobremu in da ga tolaži v žalosti.

V zvezi s spravo naj omenimo še besede, ki jih je goriški nadškof izrekel v nedeljo 25. novembra v števerjanski župni cerkvi ob sklepu sv. misljona. Dejal je: »Z Bogom ste se spravili s poslušanjem božje besede, s celo vrsto lepih pobožnosti, zlasti s sveto spovedjo in svetim obhajilom. Spet ste božji otroci. Toda sprava z Bogom ni popolna, ako ni tudi sprava z Bogom.

Bridka resnica je, da sta v sedanji družbi pogostoma tudi vera in krščansko življenje pogojena po kulturni in družbeni opredeljenosti. Sile, ki so v današnji pluralistični družbi sprožile razne kulturne in socialne razlike, politične nazore, osebna prepričanja, so vdrele tudi na zgolj versko področje: notranje so pretresle vernost številnih slovenskih ljudi. Pri tem so mnogi izgubili sleherni verski čut, drugi so pa postali versko brezbržni.

Ob teh dejstvih se moramo vprašati, če ni morda napočila ura, da opustimo neka naša stara stališča in da preldemo od prelomov z drugače mislečimi v razgovor z vsemi, od stališča nezaupanja in sumničenja k apostolski širini. Ko gre za duhovne vrednote, za vero in za zveličanje duš, moramo biti vsi eno. Isti Bog nas je ustvaril, rešeni smo po istem Zveličarju Kristusu, posvečeni v istem Svetem Duhu, določeni za ista nebesa. Vsi smo božji otroci. Zato se vsi zedinimo v Kristusu! Spletajmo ne samo kulturne in prosvetne stike, pač pa zlasti evangeljske! Drugačna politična in socialna gledanja naj ne bodo ovira za bratska srečanja, saj se vendar želimo srečavati s človekom, ki je po božji podobi ustvarjen in zato naš brat.

POSEBNI PASTORALNI NAČRT ZA SKOFIJO

Potem javlja g. nadškof, da stopa v veljavo tudi »pastoralni načrt« za goriško škofijo. Ta načrt je bil izdelan v posvetovanjih z duhovniki in s kvalificiranimi laiki po dolgih raziskavah in preverjanjih. Njegov namen je, doseči bolj uspešno evangelizacijo in bolj učinkovito prejemanje zakramentov, posebej še zakramentov krsta, birme in sv. Evharistije.

»Dušnopastirski načrt predlaga nekatere izbire, ki bi morale pospešiti močnejšo misijonsko delavnost, združiti v enotnosti in soodgovornosti občestvo in dušnega pastirja, pomagati pri liturgični prenovitvi, poglobljati karitativno dejavnost v naših skupnostih, ustvarjati skupine pospeševalcev pastoralnega življenja in ustanavljanje župnijskih pastoralnih svetov.«

PASTORALNE VIZITACIJE

Ob koncu pisma g. nadškof naznanja še tretjo pobudo v svetem letu, to je začetek pastoralnih vizitacij. Te se bodo začele v nedeljo 3. marca 1974 v nekaterih furlanskih župnijah ter se bodo nato nadaljevale tako, da pridejo v treh letih na vrsto vse župnije in verske skupnosti v nadškofiji.

Nadškof razlaga, da je čakal z vizitacijami, ker je hotel, da naj bodo te postavljene na novo podlago in z novimi prijemi, ki bi bolj odgovarjali potrebam sedanjega časa. Vsekakor pa mora biti škofov obisk v župniji srečanje z vsemi zdravimi silami v tistem občestvu. Zato ne sme biti le neka formalnost, temveč mora pomagati duhovni rasti in verski pogloblitvi župnije, kjer bo pastoralni obisk.

Kot vidimo, bo sveto leto za goriško nadškofijo res izredno leto. Tudi slovenski verniki se bomo morali potruditi, da se na svoj način vključimo v označene pobude in svoje prispevamo, da čim bolj uspejo, posebno še v našem slovenskem verskem občestvu v mestu.

Italija je svojo prvo nedeljo brez avtomobilov na cestah kar dobro prestala. Ljudje so pokazali velik čut odgovornosti, tako da je imela policija le malo dela. Po vsej državi so naložili 1.317 glob tistim, ki so krožili brez ustreznega dovoljenja.

Italijo je te dni zajel dvojni mraz: v naravi in v stanovanjih. Prvi je za ta čas še nekoliko zgoden, a bi se ga dalo prenašati, če bi bilo dovolj kuriva; tako pa je mraz vdrl tudi v hiše, kjer povzroča stanovalcem kup nepravil.

Pomanjkanje plinskega in gorilnega olja za ogrevanje je za široke ljudske kroge gotovo bolj pereče kot pa pomanjkanje bencina. Potrošniki se bodo morali privaditi, da ga ne bodo dobili toliko, kolikor ga potrebujejo. Letos je na voljo za ogrevanje 20 odstotkov plinskega olja manj kot lani. Pri dobavah bodo imele prednost šole, bolnišnice, sirotišnice in drugi dobrodelni zavodi. Ti bodo dobivali toliko goriva kot ga potrebujejo.

Prva nedelja brez avtomobilov pa je že pokazala svoje prve nevsčnosti: javna prevozna sredstva so se izkazala za nezadostna; kinematografi so bili zlasti v večernih urah le slabo obiskani. Goščišča na deželi so bila prazna. Vse to so vprašanja, ki zahtevajo obravnavo in rešitev.

NA TRŽAŠKEM

Tržačanom je mrzla burja že zjutraj v nedeljo vzela voljo, da bi šli na cesto. Kljub temu pa so mestni avtobusi v nedeljo prepekljali 110.000 potnikov, to je dvakrat več kot je to običajno ob nedeljah. Bilo je zasačenih 9 kršil-

cev odloka o prepovedi vožnje. Zapisniki o prekrških so bili poslani na prefekturo, ki bo odločala o višini kazni.

Gostilne v tržaški okolici so bile večinoma prazne. Uresničila se je bojazen gostilničarjev, da bodo zaradi prepovedi avtomobilskega prometa ob nedeljah in praznikih ob ves zaslužek. Za te gostilne so bila zasebna vozila glavni vir dohodkov. Na Opčinah je bil obisk gostov za štiri petine manjši kot ostale nedelje, čeprav je openski tramvaj pridno vozil. Tržačani so ga po sili razmer znova odkrili.

NA GORIŠKEM

Gorica je v četrtek 29. novembra doživela svoj beli dan. Zapadlo je do 10 cm snega. Snegu je sledila poledica, ki je povzročila nemalo težav. Zaradi slabega vremena je izostal pritek jugoslovanskih turistov, ki so lahko šli v tujino za več dni, saj je bil v Jugoslaviji državni praznik.

Po Gorici je vladala ob koncu tedna tudi psihoza nakupa testenin ter soli. Trgovine so doživele pravcati naval kot da testenin ne bo več.

Goriška prefektura je na dan pred nedeljo izdala 555 dovoljenj

za nedeljsko vožnjo. Šlo je za ljudi, ki so zaposleni v raznih tovarnah in bolnišnicah ter bivajo v takih krajih, odkoder ni moč z rednimi sredstvi priti na delovno mesto. Zanimivo je, da prefektura ni smatrala za dovolj važen vzrok za izdajanje dovoljenja nedeljsko sv. mašo, ki jo duhovniki opravljajo na podružnicah. Očividno izostanek te vrste dejavnosti nikogar ne oškoduje, Bog pa itak ni važen...

Zaradi mraza in prepovedi avtomobilske vožnje je sejma sv. Andreja v nedeljo kazal bolj klavrn obraz. Četrtekov sneg je ostal na osojnih krajih na svojem mestu in se deloma spremenil v led. Nočne temperature so padle 8 stopinj pod ničlo, burja pa je dosegla sunke do 60 km na uro. Ob 7. uri zvečer je bila vsa dejavnost zabavišč že končana. Živahno je bilo edinole na pokušnji vin v ulici Boccaccio. V ponedeljek je bil obisk sicer večji, toda ni dosegel prejšnjih let. Kriza energetskih kuriv in splošna gospodarska kriza sta napravili svoje: sejma sv. Andreja v stari obliki ne bo več. Nadomestil ga bo »goriški september« ter vrsta kulturnih prireditev preko leta.

O pristojnosti političnih strank

PRISTOJNOSTI KULTURNO-GOSPODARSKIH ZDRUŽENJ

Ker živimo v državi, v kateri sloni oblast na ustroju demokratično izvoljenih predstavnikov političnih strank, je prav, da si obnovimo pojme, kakšne so pravzaprav naloge političnih organizacij oziroma kakšna je razlika med političnimi strankami ter drugimi organizacijami. To se nam zdi potrebno tudi zaradi tega, ker smo v zadnjem času priča raznim poskusom oziroma težnjam nekaterih slovenskih krogov na Tržaškem in Goriškem po razvrednotenju vloge političnih organizacij ter mešanju pojmov o pristojnosti kulturnih, gospodarskih in drugih organizacij.

Politične stranke so sredstvo, preko katerega državljani izražajo svoje težnje in zahteve glede urejanja javnih zadev. Zato imajo pravico in dolžnost nastopati pri volitvah in tako na demokratičen način izvoliti svoje predstavnike v razne javno-upravne organe (parlament, deželni, pokrajinski in občinski sveti).

Zato je logično, da imajo tudi narodne manjšine kot posebne socialne skupnosti, ki imajo »skupno specifično družbeno, gospodarsko in ambientalno fiziognomijo« (tako je bila označena slovenska narodnostna skupnost v Italiji na nedavnem pripravljalnem zasedanju o narodnih manjšinah v Trstu), pravico biti organizirane v lastnih političnih strankah, preko katerih lahko postavljajo in uresničujejo svoje zahteve.

To svojevrstno vlogo ima pri nas v deželnem okviru Slovenska skupnost, ki je javno priznana politična stranka, katere program je, uresničevati poleg splošnih politično-gospodarskih in socialnih vprašanj v državnem ali deželnem okviru tudi in predvsem specifične zahteve slovenske narodnostne skupnosti v Italiji. Njene zastopnike za razgovorjanje z oblastmi izvolijo državljani na demokratičnih, javnih in splošnih volitvah. Oblasti so zato po zakonu dolžne jih poslušati in upoštevati kot izvoljene predstavnike ljudstva-skupnosti, katero politično predstavljajo.

Odtod izvira nenadomestljiva in naravna vloga Slovenske skupnosti kot politične predstavniške organizacije Slovencev. To nalogo opravlja povsem samostojno brez pokroviteljstva vsedravnih italijanskih strank.

Slovenska skupnost je danes (na žalost) edina politična organizacija, ki zbira v svojih vrstah samo Slovence in nastopa na volitvah z lastnimi kandidatnimi listami. Do leta 1962 je delovala še Neodvisna socialistična zveza, ki pa se je tedaj (po nalogu od zgoraj) razpustila. Njeni pristajši so se pridružili nato v lepem številu posredno ali neposredno Slovenski skupnosti, socialistom in komunistom. Ohranile pa so se kulturno-prosvetne organizacije in gospodarske ustanove, ki so se nato povezale v SKGZ (Slovensko kulturno-gospodarsko zvezo).

Ta zveza torej ni politična organizacija ne po imenu ne po značaju, saj na volitvah ne nastopa oziroma ne nastopati. Področje njenega udejstvovanja so kulturne in gospodarske zadeve. Ker je torej zveza zasebnih organizacij, ji državna oblast ne priznava in ne more priznavati javnega značaja, še toliko manj pa politično predstavniškega značaja.

S tem da predsednik dežele sprejme njeno delegacijo na obisk, še ne pomeni, da jo javne oblasti avtomatično priznavajo za politično predstavništvo Slovencev mimo političnih strank. Kaj takega si oblasti, zlasti državne in deželne, ne morejo privoščiti, saj so za svoje delovanje odgovorne deželnemu svetu, predstavniškemu telesu iz zastopnikov vseh političnih strank, tudi Slovenske skupnosti.

Po drugi strani pa bi bilo naivno, če ne celo smešno, če bi si prosvetne, gospodarske in športne ustanove lastile pristojnosti političnih strank. Če bi do tega prišlo, potem bi politične organizacije imele enako pravico posegati v pristojnosti raznih kulturnih ustanov in gospodarskih podjetij.

Ne vemo, kakšno je stališče drugih političnih strank, toda Slovenska skupnost si ne lasti nikakšnega monopola. Zato nima nič proti, da bi se osnovala še kakšna slovenska politična organizacija, samo da se mora kot takšna odgovorno kvalificirati. Saj dela je za vse dovolj. Toda pred volivci je treba tudi odgovarjati in ne samo modrovati!

T.B.S.

Papež Bonifacij VIII. odpira sveto leto 1300 (freska v lateranski baziliki v Rimu, ki jo pripisujejo Giottu)

Ob 500-letnici rojstva Nikolaja Kopernika

Znanstveni svet je praznoval letos 500-letnico rojstva poljskega astronoma Nikolaja Kopernika, ki ga smatramo za utemeljitelja moderne astronomije in znanstvenega mišljenja nasploh. Zaradi tega je UNESCO (Mednarodna organizacija za vzgojo, znanost in kulturo pod okriljem OZN) proglasila leto 1973 za »Kopernikovo leto« in priporočila svojim državam članicam, naj s primernimi kulturno-znanstvenimi srečanjimi proslavijo omenjeno ob 500-letnico rojstva moža, ki s svojim heliocentričnim pogledom na svet simbolizira mejnik med srednjim in novim vekom. Najbolj pomembna proslava se so desletja zvrstile na Poljskem, kjer se je Kopernik rodil in delal, ter v Italiji, kjer je študiral.

Ta veliki duh Poljske in Evrope je imel svojevrsno življenje, da se je moral ukvarjati z najbolj raznovrstnimi zadevami od upravljanja posestev in zdraviljenj bolnikov pa do vojaške obrambe ter gospodarsko-političnimi problemi. Za vse je imel več vzpodbude od okolja, v katerem je živel, le za umsko-znanstveno delo ni našel skoro nobenega razumevanja, tako da se je sam brez sodelavcev in svetovalcev celo življenje ukvarjal z opazovanjem neba in se dokopal do svojega revolucionarnega pogleda na svet in vesolje.

OKVIR KOPERNIKOVEGA ŽIVLJENJA

Nikolaj Kopernik se je rodil v Torunju ob reki Visli v severni Poljski 19. februarja 1473. Družina njegovega očeta izvira iz Krakova in se je ukvarjala s trgovino bakra. Poročil je hčerko bogatega trgovca in posestnika Watzelroda iz Torunja. Iz te družine je bil tudi znani knezoškof v Warmiji (Ermiandu) Luka Watzelrode, ki je imel odločilno vlogo v Kopernikovem življenju ter igral pomembno vlogo v zgodovini Poljske.

Z desetimi leti je Kopernik izgubil očeta. Skrb zanj in za brata Andreja je nato prevzel dobri stric Watzelrode, tedaj še kanonik, in ga 19-letnega mladeniča poslal študirat na univerzo v Krakovu, ki je tedaj slovela po odličnih predavateljskih matematikah in astronomiji. To je bilo leta 1492, ko je Kristof Kolumb odkril Ameriko in je Španija pregnala v Afriko zadnje arabske Mavre.

V Krakovu si je Kopernik pridobil prve trdne osnove matematičnih in astronomskih znanosti, ki jih je pozneje plodovito uporabil pri svojih raziskovanjih neba in nebesnih teles. Krakov je bil tedaj tudi eno glavnih središč poljske kulture in evropskega humanizma.

Ko je bil Kopernik star 24 let, je stric dosegel zanj mesto kanonika v Fromborku. Ta služba mu je zagotavljala znatne dohodke od posesti stolnega kapitlja in puščala čas za razmišljanje in opazovanje neba. Omogočilo mu je tudi, da je nadaljeval študij na znanih univerzah v Italiji, kjer je preživel kakih deset let. Študiral je astronomijo, matematiko in humanistične vede v Bologni, medicino v Padovi in kanonsko pravo v Ferrari.

Leta 1506 se je vrnil domov kot splošno izobražen mož, matematik, jurist, zdravnik, astronom in humanist. Imel je tedaj 33 let. Naselil se je pri svojem stricu, ki je bil postal warmijski škof, kot njegov osebnih zdravnik, tajnik in spremljevalec na potovanjih. Od njega je Kopernik prevzel tudi mnoge politične nazore, predvsem navezanost na poljske kralje in odpor zoper Nemški viteški red, ki je delal križarske pohode zoper Severne Slovence.

Leta 1512 je stric-škof Watzelrode umrl in Kopernik se je preselil v Frauenburg v stanovanje zraven katedrale, kjer je preživel celih trideset let in tudi umrl. Tu si je uredil znameniti stolp za opazovanje zvezd, v katerem je preživel večino svojega prostega časa in dal končno znanstveno-matematično podlago svojemu nauku o gibanju zemlje in drugih planetov okrog sonca.

KOPERNIKOVO ŽIVLJENSKO DELO

Ob obali Severnega morja sicer ni bilo idealno delovno mesto za astronoma. Kot Kopernik sam pravi, je moral trpeti marsikatero neugodnost kot na primer megle ter razne druge ovire severnjaškega ozračja in velike višine pola. Toda z vztrajnostjo in nezlomljivo voljo po iskanju resnice je tiho in pobožno kanonik iz Fromborka desetletja preverjal svojo teorijo o gibanju Zemlje. Ko se je na osnovi rezultatov svojih opazovanj in matematičnih izračunov prepričal, da ima v rokah resnico, jo je dosledno zagovarjal in se

končno odločil, da jo objavi v tisku.

Temu dejstvu se imamo verjetno zahvaliti, da revolucionarna Kopernikova teorija ni ostala pozabljena v zaprašenem rokopisu. Največ zaslug za objavo knjige v tisku ima mladi profesor matematike v Wittembergu na Nemškem Joachim Reticus, ki je bil slišal nekaj o novih naukih katoliškega kanonika iz Fromborka. Brž se je odpravil na pot proti Vzhodni Prusiji, da spozna moža, ki zagovarja tako drzne teorije. Sreča se s Kopernikom v Fromborku in ga po dolgem priganju pripravi, da dá dovoljenje za tisk svoje knjige.

Tako je leta 1543 bilo dotiskano v Nürnbergu znamenito Kopernikovo delo z latinskimi naslovom »De revolutionibus orbium coelestium« (O kroženju nebesnih teles). Prve izvedbe je sivo lasi kanonik lahko samo otipal na smrtini postelji. Dne 24. maja 1543 je namreč Nikolaj Kopernik umrl.

Ostala pa je njegova knjiga, v kateri z vsemi tedaj razpoložljivimi sredstvi in doganji utemeljuje sončni sestav vesolja v nasprotju z dotedaj splošno prizanim nazorom, da je Zemlja in ne Sonce središče našega vesolja.

To je bil še začetek kopernikanske revolucije, kajti priznani astronomi na evropskih univerzah so se naprej učili in razlagali Ptolomejeve nauke o Zemlji kot središču vesolja in se za Kopernikovo teorijo niso dosti zmenili. Le posamezni učejaki so se vanjo poglobljali. Njegovo delo se je le počasi prebijalo skozi apatijo takratne miselnosti od novih naravoslovnih odkritij. Največji odpor je nalezlo na protestantski strani, medtem ko je katoliška Cerkev postala pozorna na Kopernikov nauk šele v zvezi z Galilejem.

Na dokončno zmago je Kopernikova teorija morala čakati dvesto let. Šele tam okrog leta 1750, ko je angleški fizik Newton z odkritjem zakonov o gibanju nebesnih teles dokončno utemeljil kopernikanski svetovni sestav, so tudi vsi astronomi sprejeli ta nauk.

Dr. ALOJZIJ TUL

„Katoliški glas“ v vsako slovensko družino!

Usoda naivnih?

Menda so najsmelejši v Sloveniji ob obisku predsednika Tita v Sovjetski zvezi le upali, da bo omenil sovjetskemu prvaku Brežnjevju tudi nerešena vprašanja koroških Slovencev, saj je Sovjetska zveza ena od veselih, ki so Avstriji po zadnji vojni vrnilo republiko, samostojnost in nevtralnost s pogodbo, ki jih je Avstrija podpisala v pogodbi, a jih v primeru koroških Slovencev in gradiščanskih Hrvatov ni izpolnila. Se več! Z brezprimerno neramnostjo so v Avstriji začeli spodkopavati obstoj koroških Slovencev in celo razstreljevati spomenike padlim protinacističnim borcem.

Razumljivo je, da se Sovjetska zveza vsaj na zunanji zaenkrat ne zanima za vprašanja koroških Slovencev, čeprav zanje sama jamči s podpisom avstrijske državne pogodbe. Avstrija trenutno ni v središču svetovnih političnih manevrov, in ravno neizpolnjena avstrijska državna pogodba naj bi ne motila zblizevanja vzhodnega bloka do evropskih zahodnih držav. Po zgledu Sovjetske zveze se ravna tudi Jugoslavija, četudi gre za zamejski del enega njenih sestavnih narodov.

Lahko pa je tudi res, da predsednika Tita zanimajo edino krivice v Tretjem svetu, v prvi vrsti do Arabcev in še kakih drugih eksotičnih narodov in je bil sklenil, da zamejske Slovence mirno prepusti poginu. V tem primeru so ga svetovalci gotovo nepravilno in nezadostno informirali o položaju Slovencev v zamejstvu in neizpolnjenih mednarodnih pogodbah, ki jih je Jugoslavija sklenila.

To je očitno toliko bolj, ker so danes v Beogradu na vodilnih mestih prav slovenski ljudje, ki jim hudo razočaranje javnosti v republiki Sloveniji gotovo ne more biti neznan, pa si ga ne upajo predočiti, da ne bi naredili slabega vtisa, ali pa se bojijo, da bi jim kdo ne očital, da še niso opravili s slovenskim »nacionalizmom«.

Vprašanje pa je, ali je tako (ne)prikazovanje mišljenja slovenske javnosti res v jugoslovansko korist, kajti priljubljenost

Revija pevskih zborov v Trstu

Zveza cerkvenih pevskih zborov v Trstu je v nedeljo 25. novembra pripravila v Kulturnem domu svojo vsakoletno revijo, pri kateri nastopajo večinoma cerkveni zbori. Hvalevredno je, da ti zbori gojijo tudi posvetno, umetno in narodno pesem. V tem pogledu zadobivajo še posebno važnost oni zbori, ki delujejo v samem mestu oz. najbližjih predmestjih in kjer danes ne obstaja noben zbor, ki bi v kakršni koli obliki gojil slovensko pesem. To je zbor Novega sv. Antona, zbor pri Sv. Ivanu, iz Rojana, Barkovelj in na Katinari.

Zal moramo istočasno ugotoviti, da številčno stanje pevcev pri teh zborih komaj zadošča, da se zbori predstavijo v zadovoljivi zaokroženosti in polnosti zvoka. Vztrajnost in poštretvalnost teh pevcev zasluži zato vse naše priznanje in vzpodbudo. Kljub težavam dosežajo razveseljive izvajalske rezultate.

Tu bi na prvem mestu omenil zbor od Sv. Ivana, ki se je pod vodstvom Nade Zerjal-Zaghet predstavil s kar zahtevnim sporedom. Z »Ave Marijo« Jacoba Arcadelta je dokazal, da se more z uspehom posvetiti tudi skladbam renesanse. Svoja resna stremeljenja, tudi v smeri doživete interpretacije je dokazal z Mokranjčev Deseto rukovetjo in Adamičev »Kresovale tri devojke«.

Zanimiv spored je predstavil tudi zbor iz Rojana, ki ga vodi prof. Humbert Mamolo. Na prvem mestu bi omenil zahtevno Ukmarjevo »Ciklame« in »Dober večer« v priredbi Mihaela Rožanca. Tudi zbor Novega sv. Antona in Barkovelj je pod vodstvom Janka Bana pokazal zanimanje za zahtevnejši spored. To dokazuje Lajovčeva »Kiša« in nič manj tudi Mihelčičeva priredba narodne »Micka bi rada Jurka dobila«. Omenimo naj še dekliški zbor iz Barkovelj, ki je pod vodstvom istega dirigenta med drugim zapel tudi zanimivo »Voznico« v priredbi Janeza Boleta.

Posebno smo se razveselili nastopa zbor »Rečan« iz Beneške Slovenije, ki je pod vodstvom Rina Markiča ponovno dokazal voljo do življenja. Pri zboru s Katinare smo občudovali lepo basovsko barvo g. Miklavca in zanimivo priredbo Marija Kogoj »Stoji mi polje«. Zbor vodi Just Lavrenčič. Tudi zbor iz Bazovice je poskrbel za zanimivost z izvedbo Liparjeve »Pesmi o Mlinu«, ki jo je dirigent prof. Harej oblikoval zelo plastično.

O ostalih zborih ne moremo reči, da so

prispevali kaj bistveno novega. V glavnem so izvajali skladbe iz pretekle in polpretekle dobe, ki pevcem ne zastavljajo posebnih težav. Pod vodstvom Dušana Jakomina je nastopil mešani zbor iz Mačkolj, zbor iz Križa z dirigentom Albinom Verginello, iz Doberdoba pod vodstvom Karla Lavrenčiča, dekliški zbor iz Devina in zbor iz Zgonika, oba pod vodstvom Hermana Antoniča. Vsi so pokazali veliko resnost v svoji pripravi ter dosegli mestoma tudi razveseljive rezultate.

Prvi del sporeda je zaključil priljubljeni zbor »Fantje izpod Grmade«, ki je z že znano homogenostjo in doživetostjo pod vodstvom Iva Kralja zapel tri pesmi iz svojega repertoarja. Zadnji del sporeda pa je zaključil, povsem upravičeno, mešani zbor od Sv. Ivana.

V začetku je predsednik Zveze cerkvenih zborov prof. Zorko Harej spregovoril o pomenu in povezanosti zborovskega petja s splošno kulturo slovenskega naroda, pozdravil razne predstavnike in s še posebno toploto goste s Koroške. Velika dvorana Kulturnega doma je bila nabito polna hvalečnega občinstva. Spored sta napovedovala in pojasnjevala Nataša Sosič in Livij Valenčič.

Ubald Vrabec

Bralci pišejo

Beseda »katoliški« nam mora biti v ponos

Sem naročnik »Katoliškega glasa« od njegove prve številke. Vedno mi je bilo všeč, da nosi naslov »katoliški«. Sedaj pa vidim, da nekatere naročnike ta beseda bode in bi jo radi odstranili.

V številki 46 je neki bralec naštel kar dolgo vrsto motivov, zakaj naj ne bi »Katoliški glas« v bodoče bil več »katoliški«. Pridevek se mu ne zdi primeren že iz ekumenskih razlogov, ker če bomo mi poudarjali svoje katolištvo, pravoslavni svoje pravoslavje in protestanti svoj protestantizem, bomo ostali še naprej razdvojeni.

Meni se zdi tako pisanje neresno. Z zamenjavo besede v naslovu nekega lista naj bi bilo že rešeno ekumensko vprašanje? Svoje mišljenje naj bi kristjani spreminili, ne pa besede v naslovu, pa bo ekumensko vprašanje nehalo biti problem Cerkev.

Tudi se ne strinjam z mnenjem, da bi moral naš list ob besedi »katoliški« obravnavati le verska vprašanja, ne pa narodnih, gospodarskih, družbenih ali političnih. Katoličan ni samo človek, ki naj moli zasebno in hodi v cerkev, ampak izpričuje svoje prepričanje povsod, kjer se pokaže. To je njegova dolžnost! Zato se tudi list z naslovom »katoliški« ne sme omejiti le na versko področje.

Zato naj Slovensko katoliško akademsko društvo v Gorici še naprej ostane katoliško, prav tako Katoliški dom v Gorici. Nočem soditi, a vtis imam, da se nekateri med nami besede »katoliški« očitno sramujejo, kot da bi izražala zaostalost, ozkost in nestrpnost. Hote ali nehotne se tako postavljajo v službo tistih nasprotnikov Cerkev, ki jim prisotnost Cerkev na vseh področjih javnega življenja ne hodi prav in bi radi vse umazali in spravili v slab glas z očitkom »klerikalizma«.

Pridružujem se piscu, ki je letos v številki 35 zapisal: »Beseda »katoliški« ni kriva, če pretni naši ljudje svojih verskih in narodnih vrednot ne cenijo dovolj. Kriva je verska in narodna mlahnost, kriva je splošna nevednost, krivo je pomikanje prave zavesti in ponosa, da smo Slovenci skozi stoletja rastle iz korenin katolištva. Naj ostane zato Katoliški glas vest svojemu imenu in z njim svojemu programu.«

K. C., Gorica

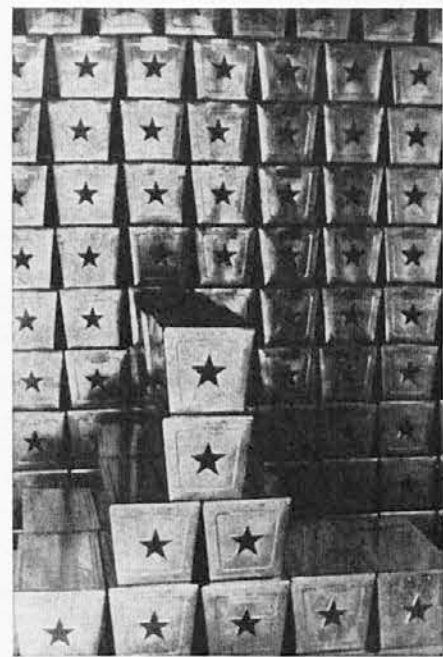
Pričakovali so črnskega škofa

Glavno mesto ZDA Washington šteje 756.510 prebivalcev, od katerih so tri četrtine črnci. Zato so mnogi katoliški in nekatoliški krogi pričakovali, da bo sv. oče na mesto kardinala O'Boyla, ki je letos spomladaj odstopil, imenoval črnca za škofa, kar pa se ni zgodilo. Za škofa je bil imenovan belec William Baum.

Sv. oče je prav ravnal, kajti čeprav je Washington črnsko mesto, je v washingtonski nadškofiji komaj pet odstotkov katoličanov. Vsi ostali so prišasti raznih protestantskih manjšin. Pet odstotkov vernikov črne barve pa res ne more zahtevati, da mora biti škof prav iz njihovih vrst.

M. N.

Washingtonska nadškofija je še mlada,

O rdečih zvezdah v Gonarsu je naš list že poročal v šte. 44 z dne 8. novembra. Naš dopisnik je z bolečino ugotovil, da so jugoslovanske državne oblasti na vsako žaro, v kateri počivajo posmrtni ostanki slovenskih internirancev, pripile rdečo zvezdo, čeprav pretni niso bili komunisti niti prišasti stranke, ki se krasi s tem simbolom. Vsakdo ima tudi po smrti pravico do svojega simbola. Zato je bilo skrajno neaktivo od strani jugoslovanskih oblasti, da so vsem pokopanim vsilile pečat rdeče zvezde, ko so bile v taborišču v Gonarsu med skoraj osem tisoč ljudmi osebe vseh prepričanj, tudi krščanskega, ki bi želele biti pokopane pod znamenjem križa

saj je bila ustanovljena komaj leta 1947; prej je njeno ozemlje spadalo pod nadškofijo v Baltimoru. Pod washingtonsko nadškofijo ne spada samo mesto Washington, temveč tudi pet okrajev države Maryland, kjer so belci v večini. Celotno ozemlje washingtonske nadškofije šteje prek dva milijona prebivalcev in od teh je črncev približno pol milijona. Razmerje je torej 4:1 v korist belcev.

Od tega skupnega prebivalstva dobrih dveh milijonov je katoličanov 389.000, tj. 19%. Od njih je, kakor smo že rekli, črnsk katoličanov le 5%. Tu znova vidimo, kako lahko nepoznanje položaja ustvari ozračje, ki je Cerkvi nasprotno, čeprav so dejanske razmere čisto drugačne.

Jesenske lučke 1973

IV.

V »Primorskem dnevniku« od zadnje nedelje najdemo članek o steverjanski osnovni šoli. Neki »pedagoški strokovnjak« od tega lista je namreč obiskal to šolo in našel v novih metodah, ki se na njej uporabljajo, mnogo zanimivega in pohvalnega. Po njegovem mnenju nosi ta šola zastavo med vsemi šolami na Goriškem tako z ozirom na učiteljski zbor kot na njegovo delo in uspehe pri otrocih. Skratka: šola, napredna v vsakem oziru in vredna pozornanja, po kateri naj bi se zgledovali tudi drugod!

Ker pa ni »Primorski dnevnik« edini list, ki piše o tej šoli, smo vzeli v roke še »Steverski vestnik«. V njem najdemo drug članek, ki sicer ni izšel izpod peresa kakega »pedagoškega strokovnjaka«, temveč iz vrst staršev otrok. Starši so mnenja, naj bi šola otroke v prvi vrsti pripravila čim bolj za nadaljnje življenje, da bi postali koristni člani človeške družbe. Metoda, taka ali drugačna, za te starše daleč ni tako pomembna kot je za dopisnika »Primorskega dnevnika«, ki očitno hoče proslaviti učiteljice in jim dati sloves modernih vzgojiteljic po naprednih metodah. Če imajo otroci od tega resnično korist, pa je zanj očitno drugotnega pomena. Sicer pa bo o tem razsodil čas.

V zvezi z omenjenim člankom v »Primorskem dnevniku« pa se nam je porodilo še drugo vprašanje: je imel dopisnik lista avtorizacijo šolskih oblasti, da je med poukom vstopil v razred, prisostvoval učni uri ter poslušal učiteljico in učenca? Saj stoji na vratih vsakega osnovnošolskega razreda napis: »Med poukom vstop prepovedan«. So bile šolske oblasti o obisku predhodno obveščene ali pa so za to priložnost malo zanižale? Če so storile zadnje, mislimo, da se je ravnanje slovenskih ljudskih šol preselilo iz ulice Croce kam drugam.

To smo želeli povedati zato, ker želimo, da bi dajale naše šole otrokom predvsem solidno znanje in dobro vzgojo, ne pa da bi bile ustanova, v katerih nekatere »napredne« osebe na naših otrocih preizkušajo svoje bolj ali manj napredne metode in se skušajo z njimi uveljaviti pred našo javnostjo.

(8-1)

Koliko jih zmrzne!

Lepa, sončna decembrska nedelja me je zvalila v naravo. Ze v avtobusu se mi je srce ogrelo in se širilo v veselju ob pogledu na srmo pobočje, ki se vzpenja nad Barkovljami, kjer so naši pridni ljudje že davno, davno pred nami strmi breg očistili, razgrebli in ga preuredili v pašne (terase) in tam zasadili vinsko trto, češnje, breskve, fige in drugo sadno drevje. Danes se na teh terasah visoko v breg belijo lične hiše obdane z vrtovi, katerih ne podpirajo več zidovi skrbno zloženega kamena, pač pa betonski zidovi,

Ko je avtobus privozil na cilj visoko gori nad Trstom, smo se potniki razšli. Zrak je bil čist in sonce tam gori topleje sije, saj lahko poišče vsak kotiček, ker mu tega ne branijo tesno stisnjene hiše in visoki nebotačniki našega mesta.

Mene je vodila pot najprej v cerkev. Sklep, da se uro — morda tudi več — pomudim na obisku pri božjem Samotarju, je bil na vrsti prvi. Cerkev je bila prazna, kakaj pozna predpoldanska maša je že minila. Sončni žarki so se lomili na barvnih steklih, da so se mavrične barve razlivala po noiranjasti. Skoro bi me bili zapeljali, da jih opazujem, tako lepa je bila svetlobna igra, toda mene je čakal Gospod. Njemu je bil moj obisk namenjen, zato so se oči uprle v tabernakelj in igra sončnih žarkov me ni več nadlegovala. Po kratkem pozdravu so skozi prste pričele drseti jagode rožnega venca, desetka za desetko...

Iz te tihe molitve so me predramili bližajoči se koraki. Kdo neki prihaja k meni. Ne. Obisk prihajajočega je veljal Kralju kraljev. Prav do oltarja je prišel duhovnik in po kratki molitvi stopil k tabernaklju, nekaj premaknil in popravil oltarni prt, nato pokleknil v počestčenje in vstal. Takrat mi je šinilo v misli: »Kaj, če bo cerkev zaprta, saj je že ena popoldne?« Ko je prišel mimo mene, vprašam: »Prosim, boste sedaj cerkev zaprli?«

»Ne, ne bom. Lahko ostanete kolikor časa hočete.«

»Hvala.«

»Od kod pa ste?«

»Iz Trsta.«

»Iz Trsta?« se je začudil. »Trst je velik. Iz katerega okraja ste?«

»Iz središča.«

Pomočal je nekoliko, me dobro pogledal in dejal: »Pazite, da ne zmrznete!«

»O, ne, ne bom!« Slo mi je skoraj na smeh; cerkev res ni bila ogreva, toda obleka je bila časa in vremenu primerna, povrh pa je zunaj sijalo sonce, le kako bi mogel ob takih pogojih človek zmrzniti, se je vsiljevalo vprašanje.

Duhovnik, ki je sklonjen — ne pod težo let, pač pa najbrž v skrbi za duše — stopal po cerkvi, je glasno ponovil besede, ki so v prazni cerkvi dobile prizvok vzdih: »Koliko jih zmrzne!«

Jagode rožnega venca so obstale med prsti. Oči so se spet uprle v tabernakelj in iz duše je privrelo spoznanje: Zdaj šele razumem! Duhovnik je mislil na tiste, ki zmrznejo za vero. Boga nočejo ne poznati ne iskati, ker hočejo živeti brez Njega. Prosti hočejo biti, v resnici pa so sužnji svojih razvad... Da, na tiste je mislil duhovni gospod.

Morda pa je mislil tudi na tiste, ki zmrznejo za narod? Je potrkala moja vprašujoča misel na tabernakelj in zdelo se mi je, da mi božji Samotar odgovarja: Na svet sem prišel v Palestini. Lahko bi bil prišel v Perziji, v Siriji, v Rimu, v Bizancu ali kjer koli že, to ni važno. Važno je,

da sem govoril materin jezik, govorec naroda, v katerem sem se rodil. Drugega jezika nisem govoril. Ljubil sem svoj narod. Ali se nisem razjokal nad Jeruzalemom? »Jeruzalem, Jeruzalem, ki moriš preoke in kamnja tiste, ki so k tebi poslani! Kolikokrat sem te hotel zbrati, kakor koklja zbira svoja piščeta; ti pa me nisi hotelo poslušati, ker nisi spoznalo, kaj ti je v mir. Svoje učence sem poslal v svet z besedami: Pojdite in učite vse narode...«

Prsti so še vedno mirovali, kakaj moje misli niso bile več pri rožnem vencu, pač pa so greble v preteklost. V spomin so se vračali izgovori, ko je pred petindvajstimi leti šlo za obisk slovenske svete maše: »Saj bi šel (bi šla), a je prezdolga.«

»Pa pojdite v Rojan, v Sv. Jakobu ali k Sv. Ivanu, tam je slovenska maša požneje.«

»Je predaleč. In... veste, te maše so združene s pridigo, to traja predolgo. Pri Novem sv. Antonu ob pol desetih opravim to dolžnost v pol ure časa.«

Tako je bilo vse do zadnjih let. In danes, ko je pri vsaki nedeljski sveti maši obvezna kratka pridiga, ali je danes pri slovenski maši kaj več vernikov? Zal ne.

Kaj pa slovensko časopisje? Koliko ima naročnikov in koliko bralcev? Vse tuje revije imajo prednost, in te drage revije pri kiosku redno plačajo! Kako pa je s plačevanjem naših slovenskih listov? Mislim, da bi nam upravniki listov znali o tem marsikaj povedati, kar nam seveda ne bi bilo v čast.

Marsikdo se še spominja časa, kako smo v dobi fašizma hrepeneli po govornici in tiskani besedi v materinem jeziku! Kako nas je bolela nasilna krivica, ki je posegla v naša društva in v naše cerkvene organizacije. Stopila je celo čez cerkveni prag in silila v naše družine, saj so morali naši starši skrivati slovenske knjige in nas skrivaj poučevati v branju in pisanju v našem jeziku!

Danes, ko nas v primeri s tisto žalostno dobo nihče ne zatira, danes ljudje zmrzujejo. Zmrzujejo za Boga in zmrzujejo za narod!

Globoko v dušo bi si morali vtisniti besede našega velikega pisatelja Cankarja: »Bogatejši so pač drugi jeziki; pravijo tudi, da so milozvočnejši in bolj pripravi za vsakdanjo rabo ali slovenska beseda je beseda praznika, petja, vriskanja. Iz zemlje same zveni kakor velikonočno pritrkavanje.«

Stavka na tržaških šolah

V sredo 28. novembra je bila vsedržavna stavka državnih uslužbencev v zvezi z nerednim vprašanjem zdravniške oskrbe. Stavke so se udeležili tudi slovenski šolniki, zato je po šolah pouk večinoma odpadel.

Do drugačne stavke je prišlo na učiteljsku. Zaradi pomanjkanja goriva je šola premalo ogrevana, zato so v petek dijaki sklenili, da se ne bodo udeležili pouka, dokler se stanje ne bo izboljšalo. Dan kasneje so se jim pridružili dijaki tamkajšnje srednje šole.

Ljudje

Martin Jevnikar, poverjeni profesor na videmski univerzi, je bil imenovan za ravnatelja slovanskega inštituta, ki obsega ruščino, poljščino, slovenščino, srbo-hrvaščino in slovansko filologijo.

Rada Košuta je diplomirala z odliko na fakulteti za klasične jezike v Trstu.

Ob pogledu na prazna naselja, na podirajoče se hišice se človek zamisli v usodo teh ubogih ljudi, ki so postali žrtev vojne in so sedaj žrtev svetovne politike. Saj bi z dobro voljo lahko našli tudi zanje kako primerno rešitev, kakor so jo našli za 12 milijonov beguncev po drugi svetovni vojni v Evropi.

Toda interesi svetovne politike, ki se križajo okrog Palestine, zahtevajo, da ostaneta množica brezdomcev kot nepopravnana hipoteka miru na Srednjem vzhodu. Vsaj takšen je bil naš vtis.

Jeriha je čudovita oaza sredi puščave; najbrž da ni slične oaze kje drugje. Stari judovski zgodovinar Jožef Flavij piše o Jerihi: »Ta zemlja je božanska, saj na njej uspeva sadje v silnem bogastvu in to zelo izbrano in lepo.«

Človek, ki Jeriha obišče, mora pritrđiti opisu starega zgodovinarja. Gre res za čudovito in izredno bogato zelenico sredi puste Jordanske doline. Za svoj obstoj in bogastvo se pa mora zahvaliti številnim izvirkom vode, ki izvirajo v njem okolici izpod Judovskih gor. To vodo so že v starodavnih časih zajeli v kanale in z

OB 50-LETNICI GORIŠKE MOHORJEVE DRUŽBE

Ali bo Goriška Mohorjeva družba za svoj zlati jubilej uspela objaviti nekaj edinstvenega, kar bi njeni knjižni zbirki dvignilo slovstveno vrednost? Nekaj takega, kar bi razvilo in razburilo slovenske dialektologe, jezikoslovce in slovstvene zgodovinarje? Slovensko listino iz poznega srednjega veka, sorodno Rateškemu (Celovškemu) rokopisu, ki po svojih koreninah sega v območje Brižinskih spomenikov? Morda listino, ki je nastala nekje na obrobju slovenskega narodnega ozemlja? V Slovenski Benečiji? Kdo je njen pisec? Briški rojak »duhovnik Lavrencij iz Mirklika«?

Jubilejni koledar GMD bo objavil »Starogorski spomenik«, novo pričo slovenske srednjeveške pismenosti. Odkritje postavlja nadvse važno vprašanje: izhajata Rateški in Starogorski rokopis iz skupne pismene predloge ali iz živega slovenskega govora? Če iz živega govora, ali ni to dokaz, da so imeli Slovenci že v srednjem veku na celotnem narodnem ozemlju enoten slovenski cerkveni jezik? Ni li ta slovenski cerkveni jezik reševal slovenstvo in postal podlaga poznejši slovenski književnosti?

R. K.

Bazovica

Večer diapozitivov, na katerem so se predstavili kot odlični fotografi štirje domačini in je bil v četrtek 15. novembra v Slomškovem domu, je privabil mnogo domačinov, tako da je bila dvoranica skoraj preplesna. Ob sliki, tuji in domači glasbi ter slovenski besedi je potekal res lep večer. Program je trajal dve uri in bi bilo škoda, če ne bi imeli novi fotografi možnosti, da svoje izdelke še drugod pokažejo.

Na Dunaj nas je popeljal Boris Grgič ter nam pokazal nekaj lepih posnetkov iz domačih prireditev; Stojan Ražem pa je predstavil posnetke ob odkritju spomenika padlih v Bazovici kakor tudi čudovite posnetke kraškega cvetja in živalskega sveta. Njegov brat Vinko, gost večera, pa nas je s svojimi diapozitivi popeljal v triglavski svet. Tudi domači župnik msgr. Živic je imel kaj pokazati: prvi maj v Bazovici leta 1972 in dve romanji bazoviške župnije v rojstni kraj Janeza XXIII, v Bergamo, Verono ter na Brezje in Bled. Veliko pozornosti je vzbudil tudi prikaz fotografij o otroški koloniji SLOKAD v Dragi.

Gostovanje Doberdobcev je bilo v nedeljo 18. novembra. V bazoviški kino dvorani so člani dramskega oddeska katoliškega kulturnega društva »Hrast« iz Doberdoba uprizorili dramo v treh dejanjih »Stilmondski župan« ter poželi velik uspeh. Pri tem nam je neprestano misel silila na bazoviški oder, ki je bil pred 20 leti zelo delaven in je v eni sami sezoni postavil na oder po pet ali šest iger ter potem z njimi pridno gostoval na drugih odrih Zakaj ne bi naši Bazovci sedaj Doberdobcem obiska vrnili s svojo prireditvijo? Prizadevnim doberdobskim igralcem pa se za umetniški užitek, ki so nam ga nudili, iskreno zahvaljujemo.

Mednarodni višješolski zavod v Sseljanu

Svetovna organizacija »United World Colleges« bo na Tržaškem ozemlju v devinsko-nabrežinski občini postavila svoj drugi zavod v Evropi. Gre za višješolski zavod, na katerega se bodo lahko vpisali študentje vsega sveta.

Kandidatura, ki jo je predložila dežela Furlanije-Juljske Benečije, je skupaj z idejnim osnutkom naletela na soglasen sprejem pri mednarodnem svetu »United

World Colleges«, ki je pred kratkim imel kongres v Londonu. Zavod v Sseljanu bi moral biti končan v prihodnjih treh letih, sprejel pa bo lahko od 300 do 350 študentov iz držav Zahodne in Vzhodne Evrope ter iz držav Tretjega sveta. Učni jezik bo angleščina, medtem ko bo italijanščina obvezni predmet tako za dijake kot tudi za profesorje. Na izbiro pa bodo dijaki imeli še nemščino, francoščino in glavne slovanske jezike.

Tržaški zavod se bo tako pridružil obstoječim trem šolam, ki že delujejo v svetu (St. Donat's v Wellsu, Vancouver v Kanadi in Singapur za azijski jugovzhod). Ob koncu dvoletnega študija bo zavod izdal dijakom maturitetno spričevalo višje srednje šole, katerega bodo priznane pristojne oblasti vseh glavnih držav. Vsi dijaki, ki bodo dovršili študije na tej šoli, bodo imeli prost vpis na vse glavne univerze.

Organizacija »United World Colleges« vključuje kakih trideset državnih odborov, katere sestavljajo razne osebnosti s političnega in kulturnega področja. Častni predsednik italijanskega odbora je predsednik republike Giovanni Leone.

Repentabor

V soboto 1. decembra je bila v lepi repentaborski šoli dobro uspela proslava s poimenovanjem šole po pesniku Alojzu Gradniku. S to proslavo je bilo združeno praznovanje stoletnice repentaborske šole in tridesetletnice njene obnovitve.

Po odkritju spomenika briškemu pesniku so šolski otroci izvedli prijeten kulturni program; enako tudi moški zbor »S. Kumar« in domače prosvetno društvo »Kraški dom«.

Pred številnim občinstvom, predstavniki raznih oblasti in pred vdovo po pokojnem pesniku je didaktični ravnatelj Egidij Strnad na kratko orisal zgodovino repentaborske šole. Zupan Mihael Guštin je vsem izrekel svojo zahvalo, enako tudi predsednica združenja staršev Olga Vodopivec, ki je poudarila potrebo po še nadaljnjem sodelovanju med šolo in starši ter obenem izrazila željo, da bi sedanje šolsko poslopje še razširili, ker ne zadošča vsem potrebam.

(Nedolžno vprašanje: Komu ali čemu služi dvojezičnost pri takih proslavah?)

I. Š.

Odbornik Stopper v Ljubljani

Deželni odbornik za industrijo in trgovino Stopper se je v preteklih dneh udeležil v Ljubljani mednarodnega posvetovanja o prometnih zvezah med Podonavjem in Gornjim Jadranom.

Posvetovanje je organizirala trgovinska zbornica Slovenije, iz Italije pa je sodeloval konzorcij za beneško vodno pot in odcepe. Namen posvetovanja je bila tehnično-znanstvena preveritev rečne zveze med Jadranom in Donavo. Argument je za jadranske države zelo zanimiv, še posebej pa za Veneto, Furlanijo-Juljsko Benečijo in Slovenijo.

Ob svojim obisku v Ljubljani se je odbornik Stopper sestal z ministrom za gospodarska vprašanja Petrovičem in ministrom za gospodarsko načrtovanje Novinškom. V pogovoru s slovenskimi vladnimi predstavniki je Stopper opozoril na pomembnost vodne poti Soča-Sava-Donava, na katero ne smemo gledati zgolj kot na zblizanje med Jadranom in Donavo, temveč tudi kot na podaljšek pomorskega kanala Trst-Benetke. Ta podaljšek je življenjsko važen zaradi splošnoprometnega razvoja. Če do tega ne bo prišlo, se bo preostali promet še bolj usmeril v severna pristanišča.

Predstavnik Furlanije-Juljske Benečije je končno izrazil željo, da bi na podlagi tehnično-znanstvenih predlogov, iznesenih na prejšnjih dveh posvetovanjih v Gradcu in Trstu, prišlo čimprej do konkretnih idej, ki bi jih lahko izkoristili tudi na politični ravni.

Sprejem ob jugoslov. prazniku

Ob državnem prazniku SFR Jugoslavije sta kot druga leta jugoslovanski generalni konzul v Trstu Boris Trampuž in gospa priredila sprejem. Slovesnosti v hotelu Jolly so se udeležili politični in kulturni predstavniki obeh narodnosti. Med drugimi so bili prisotni župan Spaccini, vladni komisar prefekt Di Lorenzo, goriški prefekt dr. Molinari, dr. Drago Štoka in drugi deželni, pokrajinski in občinski svetovalci, župani občin na Tržaškem, škofov vikar dr. Lojze Škerl, šolski skrbnik Fidenzi ter drugi kulturni in gospodarski zastopniki.

LJUBLJANSKA TV

Sporod od 9. do 15. decembra 1973

Nedelja: 8.40 Vojak Svejk. 9.40 Po domače ob meji. 11.00 Otroška matinea. 18.15 V soboto zvečer - jugosl. film. 20.40 Filip na konju. 21.20 Glasbena oddaja.

Ponedeljek: 18.30 Enciklopedija živali. 20.35 A. Hieng: Gluhi mož na meji - TV drama. 21.50 Kulturne diagonale.

Torek: 17.45 Peter Klepec. 18.25 Od zore do mraka. 19.00 Nova matematika. 19.20 Vietnam. 21.25 Sam med volkovi.

Sreda: 17.50 Otroci naše šole. 18.30 Na sedmi stezi. 20.35 »Nežnost«, film. 21.45 Glasbeni nokturno.

Četrtek: 17.30 S. Jenko: Jeprški učitelj. 18.25 »Shanes«, film. 20.50 Četrtekovi razgledi. 21.30 Nevarna srečanja.

Petek: 17.45 Veseli tobogan: Boh. Bistrica. 18.30 Rekreacija. 18.40 Pet minut za boljši jezik. 18.55 Kratek film. 20.35 »Nenadoma v lanskem poletju«, film. 22.30 Umetnost in človek.

Sobota: 15.25 Košarka Industrumontaza: CZ. 17.05 »Daktari«, film. 18.40 Rokometni finale. 21.35 »Pravniki«, film. 22.05 »Colditz«, film.

A. H. S.

(15)

Poromali smo v Sveto deželo

Po izraelsko-arabski vojni leta 1948 so okrog in okrog Jerihe zgradili velika begunska naselja za palestinske begunce. Sem so se zatekli tisti Palestinci, ki so jih Izraelci izgnali z ozemlja, ki so ga zasedli v prvi izraelsko-arabski vojni. Pravijo, da jih je bilo okrog Jerihe kakih sto tisoč. Tu so jim zgradili hišice iz kamna, ustanovili šole, bolnišnice, napeljali vodo. Tu so čakali, da se vrnejo na nekdanje domove.

Med tem časom je prišlo do petdnevne vojne leta 1967, ko so bile arabske države znova poražene. V zmedti tistih dni so se skoro vsi begunci dali pregovoriti, da so zbežali prek Jordana v Jordanijo in drugam. Tam sedaj živijo v šotorih, kot pišejo časopisi. Njih položaj se je tako še poslabšal. Zanje skrbijo Združeni narodi, ki dajejo vsakemu beguncu približno pol dolarja na dan v živežu.

njo namakali puščavo, ki je v resnici vzcvetela, kot trdi pesem. Tukaj tudi ni potrebno veliko dela za dvakratni in tudi trikratni pridelek na leto.

Jeriha je tesno povezana z zgodovino božjega razodetja. Nedaleč odtod so Izraelci na poti iz Egipta prekoračili Jordan in potem zavzeli Jericho. Tu je bival nekaj časa prerok Elija. Nekje v skalnatem pobočju nad Jeriho se je Jezus umaknil za 40 dni v puščavo, kjer ga je hudič skušal. Tu je Jezus ozdravil slepca in se srečal z Zahaajem. Mesto je v zgodovini bilo velikokrat porušeno in požgano, toda zmeraj je znova vstalo, kot da bi imelo v sebi rožo Mogoto. Današnja Jeriha je izrazito muslimansko mesto.

OB MRTVEM MORJU

Turist in romar, ki obiščeta Palestino, ne bosta zamudila priložnosti, da ne bi šla tudi k Mrtvem morju. To morje ali bolje jezero, saj nima nobenega iztoka, je pojav svoje vrste. Predvsem zato, ker je najnižja suhozemska točka pod morsko gladino, ki leži skoro 400 metrov pod gladino Sredozemskega morja. Njegova voda je

jasno čista, kot jo pri nas vidiš le ob daljinskih obalah, vendar tako slana in grenka, da je človeku hudo, če je kaj popije. Tudi v oči žge, če vanje zaide, kot bi bila samo žveplo. Kajti v vodi Mrtvega morja je res raztopljeno žveplo.

To je krivo, da v vodi ni rib, ob obalah ni ptic, ni nobene zelene bilke. To je voda sredi puščave, ki pa nobenemu ne koristi. Kako velikanska razlika med vodo Genezareškega jezera, ki je v blagoslov vsej Palestini, in med vodo Mrtvega morja, ki prinaša le smrt. Ljudje se sicer v Mrtvem morju kopajo, tudi številni naši romarji so šli v vodo, toda le iz radovednosti, kako se človek počuti v taki vodi, kjer se vtopiti ne moreš, ker te zaradi velike gostote vrže voda zmeraj na površje.

Mrtvo morje je zares mrtvo. Danes je ob severni obali motel, toda ta je zaradi turistov, ki prihajajo, da vidijo to izredno čudo narave. Stalno ne prebiva nihče. Tu ni nobene vasi, nobenega naselja. Gore so okrog in okrog puste, skalnate. Na njih pobočjih so se v teku zgodovine naselili le kaki puščavnik, če so dobili kje kak studenček, da so imeli kaj piti.

Tako je v Kristusovih časih bila na zapadni strani Mrtvega morja visoko gori na pobočju naselbina Esenov, ki so tam živeli samotarsko življenje kot pozneje krščanski puščavnik. Naselbina je bila med rimsko-judovsko vojno leta 70 po Kr. porušena in požgana, ostali pa so skriti pergameni, ki so jih odkrili leta 1948.

To so znameniti qumranski rokopisi, ki so toliko pozornosti zbudili v svetu učencem, saj gre za najstarejše ohranjene svetopisemske rokopise, ki so stari skoro dva tisoč let. Sedaj jih hranijo v Jeruzalemu. Deloma so jih že prebrali, deloma pa še čakajo, da jih preberejo. Svetopisemskim učenjakom so razvozlati že marsikako skrivnost.

Ker je ta kraj tako globoko pod morsko gladino, je tu še bolj vroče kot drugje v Palestini. Sonce peče v pravem pomenu besede, če bolj peče pesek ob morju. Klobrki na glavi so tu prav potrebni, pa tudi sandale na nogah. Ko se bo kdaj vrnil mir v te kraje, bodo tu verjetno nastale kake ustanove za zdravljenje revmatizma, ker je ozračje izredno suho in gonko.

(Se nadaljuje)

Otvoritev svetega leta

Na praznik Brezmadežne 8. decembra ob 17. uri bo goriški nadškof msgr. Colic slovesno odprl v stolnici sveto leto. Z njim bodo sodili vsi župniki mesta Gorice, med njimi msgr. dr. Franc Močnik. Med sveto mašo bo g. nadškof govoril v obeh jezikih. Zato odpadejo v soboto vse večerne sv. maše, tudi slovenska v kapucinski cerkvi, ker je prav, da se vsi verniki zberejo v stolnici k tej slovesni proglasitvi svetega leta.

Začela se je gledališka sezona

Stalno SG v Trstu je za svojo letošnjo premiero izbralo delo A. P. Čehova »Češnjev vrta«, ki se sicer imenuje komedija, a je dejansko tragedija skupine ljudi, ki nimajo moči, da bi se spoprijeli z resničnostjo življenja. Je to usoda tistega umirajočega sveta, ki bi rad podaljšal svoje bivanje, pa ni v njem več moči, da bi samega sebe preživel.

Krstna uprizoritev »Češnjev vrta« je bila v Umetniškem gledališču v Moskvi 17. januarja 1904. Šest mesecev nato je Čehov, komaj 44-leten, umrl.

Čehov igralski družini SSG ni nov ali tuj. Leta 1958 je tedaj Slovensko narodno gledališče v Trstu uprizorilo prvo veliko dramo A. P. Čehova »Utva«. Po desetih letih so se igralci ponovno srečali s Čehovom, to pot z dramo »Tri sestre«. In sedaj so uprizorili še »Češnjev vrta«. V 15 letih torej kar tri pomembne uprizoritve.

Premiera »Češnjev vrta« je bila 12. oktobra v Kulturnem domu v Trstu. V Gorico pa je SSG lahko prišlo gostovat šele prejšnji četrtek 29. novembra, ker so bila v teku obnovitvena dela v gledališču Verdi.

Kljub snegu, ki je padal ves dan, je bila udeležba kar zadovoljiva. Ob lepem vremenu bi bilo gledalcev gotovo še več. Do prihodnjega gostovanja gledališča s »Kaplanom Cedermacom« bo treba pospešiti in dokončati akcijo za abonmaje. Le v tem primeru bo dvorana vedno dostojno zasedena.

Občinstvo je z veliko pozornostjo sledilo razpletu igre na odru. Gotovo je bilo potrebne precej zbranosti in volje za razumevanje Čehova. Seveda so igralci sodelovanje občinstvu olajšali, ker so zelo dobro podali svoje vloge. Glavnih junakov pravzaprav ni, vendar sta izstopala predvsem Mira Sardočeva v vlogi graščakinje Ranjevske in Anton Petje v vlogi trgovca Lopahina.

Sestanek goriškega duha. svéta

Duhovniški svet goriške nadškofije se je zbral na svoje redno zasedanje v četrtek 22. novembra. V prvi točki je razpravljalo o vlogi tajnika. Nato je bilo govora o dušnopastirskem načrtu. Na vrsto je prišla potem ustanovitev novega pastoralnega središča v Ronkah. Svetovalci so bili naklonjeni njegovi ustanovitvi, izra-

zili so pa strah, da ne bi nova župnija porušila enotnosti pastoralnega delovanja v Ronkah. Končno se je razpravljalo o svetem letu. Pastoralni urad bo pripravil vrsto pobud s tem v zvezi, o katerih naj bi bilo govora na sestankih posamičnih področij, rezultate razpravljanja pa naj bi se sporočilo naravnost g. nadškofu.

Vrh

Na Vrhu sv. Mihaela so v petek 30. novembra pokopali vzorno krščansko ženo in mater Amalijo Devetak roj. Cotič. Krepro se je upirala prodirajoči bolezni, a končno je njena narava onemogla. Smrt jo je 29. novembra našla dobro pripravljeno, ko ji je v goriški bolnišnici zaprla njene vedno bistre in dobrohotne oči.

Pokojna Amalija je živela iz vere, bila povezana s Cerkvijo in se držala v vsem njenih smernic. V njeno družino zato ni mogel prodreti tisti kvarni duh, ki je po letu 1945 toliko naših ljudi odtrgal od Boga.

Prav ta duh, poln sovraštva do vsega, kar je božje, pa je povzročil njenemu materinskemu srcu nezaljevo rano. Ze po končani vojni, v času zavezniške uprave, so ji ljudje, ki so bili polni sovraštva do tistih, ki niso gledali na svet skozi Marksova očala, zverinsko ubili sina. Ves čas je morala v sebi nositi to bol, ker ji nihče ni hotel dati zadoščenja in so vsi skušali ta zločin z molkom preiti.

Sedaj se je s sinom mučencem srečala pri Bogu. V njem je našla odgovor na vsa nerazčiščena vprašanja, plačilo za svojo premočrtnost in zadoščenje za svojo doslednost v krščanski vzgoji otrok. Naj počiva v miru na vrhovski božji njivi. Vsem domačim izrekamo iskreno sožalje.

Jamlje

Praznovanje Kristusa Kralja je v Jamljah združeno s celodnevnim češčenjem Najsvetejšega. Letos se ne moremo pohvaliti, da bi bila udeležba vzorna. Premnogi so umanjali. Morda je bila misel, da je bila nedelja 25. novembra zadnja, ko se je še dalo iti z vozilom od doma, za nekatere le presilna skušnjava, da bi se ji mogli upreti. Pridigo ob zaključku češčenja je imel gabski župnik Jože Jurak. Razvil je misel: Kristus med nami, za nas in v nas. Marsikdo je dejal, da je bila škoda, da več ljudi ni slišalo te pridige. Pri zaključni pobožnosti je podelil devinski župnik in dekan msgr. Ivan Krečič ob asistenci doberdobskega in domačega župnika blagoslov z Najsvetejšim.

Nova doktorica v lekarništvu. Veseli smo novice, da je gđ. Marija Pahor, ki jo vsi kličemo za Mery, doktorirala na farmacevtski fakulteti tržaške univerze. Je vneto članica domačega pevskega zbora in vedno voljna sodelovati pri različnih pobudah v šele nastajajoči župnijski dvorani. Vsi, ki jo poznamo, ji k uspehu iskreno čestitamo. Čestitkam se pridružuje tudi naš list.

V priredbi SKPD »Mirko Filej« v Gorici bo nastopil v nedeljo 16. decembra ob 17. uri v Katoliškem domu

Consortium Musicum

iz Ljubljane. Na sporedu so kantate Bohuslava Martinuja, Stanka Premrla in Matije Tomca.

Ob Katoliškem domu v Gorici je tudi prostorno igrišče, katerega naša mladina pridno in vsestransko uporablja. Tudi ta slika priča o tem razgibanem delovanju

Podgora

V ponedeljek 26. novembra je naše prosvetno društvo imelo svoj tretji občni zbor. Navzoča sta bila poleg domačih članov predsednik Zveze slovenske katoliške prosvete dr. Kazimir Humar in domači župnik Mirko Mazora.

Po poročilih tajnice in blagajničarke je občni zbor dal razrešnico staremu odboru. Sledile so volitve novega odbora, ki ga sestavljajo: Bernard Antonič predsednik, Vladimir Brešan podpredsednik, Lidija Jarc tajnica, Cvetka Peršolja blagajničarka, Milan Jarc gospodar, Bruno Rustija referent za prosveto, Franko Giancesi referent za šport; v nadzornem odboru sta Majda Sirk in Štefan Vogrič, v razsodišču pa Karla Pušnar, Ivo Ambrožič in Zdravko Kuštrin.

Ceprav nimamo primernih prostorov za naše delovanje, imamo zaradi dvojezične fare res veliko težav in čeprav nas je malo, je naše delovanje v prejšnji sezoni kljub vsem težavam in nevšečnostim bilo precej pestro.

Pripravili smo pustovanje, »Praznik štrkljev«, miklavževanje, božični koncert, misijonsko in zahvalno nedeljo. Imeli smo štiri kulturne večere. Naši otroci so nastudirali igr »Pepele« in z njo gostovali v raznih krajih. Zelo veliko nastopov je imel naš mladinski zbor. Ob pustovanju so mladi člani pripravili slikovit alegorični voz.

Omeniti moramo, da so vsi člani našega društva vključeni še v razne druge organizacije in zbor. To je našem društvu seveda večkrat v škodo.

Zal moramo povedati, da smo za naš 3. občni zbor razposlali veliko število vabil, a udeležencev ni bilo veliko. Iz tega je razvidno, kako se naši podgorski ljudje prav malo zanimajo za vse, kar je prosvetnega, kulturnega in seveda slovenskega v njihovi vasi. Veliko je tistih, ki bi nam lahko pomagali, premnogo pa je tistih, ki znajo samo lepo govoriti in nas kritizirati, a ko je čas, jih ni poleg. Upajmo, da se bote tudi ti zavedali svoje pripadnosti slovenski skupnosti, in to ne le z jezikom, ampak tudi z dejstvi.

12. Memorial »M. Filej«

Zenska odbojka. Preteklo soboto 24. novembra je bil turnir v ženski odbojki v okviru 12. Memoriala »M. Filej«, ki ga organizira SZ Olympia iz Gorice. Turnirja so se udeležile tri ekipe: Hrast in Mladost iz Doberdoba ter Sovodnje. Končna zmaga je šla odbojkaricam Hrasta, na drugo mesto se je uvrstila Mladost, na tretje pa Sovodnje. Rezultati: Mladost-Sovodnje 2:1, Hrast-Sovodnje 2:0 ter Hrast: Mladost 2:0.

Pastirček štev. 3

V tej številki beremo o pozni jeseni, bližajoči se zimi (ki nas je pa že kar krepko obiskala!), o sv. Miklavžu, o Brezmadežni in o božičnih praznikih.

Od župnij, ki jih je »Pastirček« obiskal, je to pot na vrsti Katinara. J. P. piše o pomenu nedelje, ki je »dan veselja in sreče« in o nedeljski maši.

O letošnjem taboru Slovenskih goriških skavtov na Ukvanski planini poroča Iznajdljivi gorski lev, »Kaj bomo skavtinja podarile Gospodu za njegov rojstni dan« pa Premišljani gams. Orodno telovadbo opiše Branko.

Tončka Curk je prispevala božični prizor »Jezuščka božični večer«. »Pastirček« je tudi dobil novega sodelavca in sicer misijonarja Vladimirja Kosa iz Japonske. V tej številki sta dve njegovi pesmi. Dopisov je vedno več. Le škoda, da toliko otrok nosi tako popačene prijme! Ali res staršev nič ne boli, ko vidijo, da njih otroci tako lepa pisma v slovenščini pišejo, prijme pa je vse prej kot slovenski.

Cene jugoslovanskega mesa in bencina še vedno konkurenčne

Cene mesa v Italiji so že nekaj časa precej stalne, odkar so tik pred zamrzitvijo dosegle vrtooglave skoke. Do sprememb v cenah je v tem času prišlo tudi v Jugoslaviji, zato se spleča narediti primerjavo cenov, ki so v veljavi v mesnicah v tržaški pokrajini in v Jugoslaviji. Kaže, da so kupci, ki nabavljajo meso na Tržaškem, znatno na slabšem kot tisti, ki ga kupujejo v Jugoslaviji. Tako cena govedine kot tudi teletine je na drugi strani meje v povprečju za 750 lir nižja. Pri tem smo računali na osnovi menjalnega tečajja, ki ga lahko imamo za uradnega, se pravi 1 dinar (100 starih) za 40 lir. V zadnjih dneh pa je moč dobiti dinarje v tržaškem mestu tudi po 38. Edinole pri drugovrstnem mesu je moč zabeležiti višjo ceno v Jugoslaviji, vendar pa gre verjetno tudi za razliko v kvaliteti, toda cena roast-beefa je za celih 1.420 lir nižja kot na tržaškem mesnem trgu.

Konkurenčnosti cene mesa se pridružuje tudi bencin. Dva vzroka sta tržaške avtomobiliste spet poglata v vrsto pri jugoslovanskih črpalkah: splošno pomanjkanje bencina zaradi energetske krize in pa najnovejše podražitve. Od petka 23. novembra stane liter 98/100-oktanskega bencina v Italiji 200 lir (prej 185), v Jugoslaviji pa stane od 1. novembra dalje liter 172 lir. Torej gre za celih 28 lir približno pri vsakem litru, katerim je treba dodati še približne pri ostalih nakupih. Vse to pa je seveda na škodo tržaških (in goriških) trgovcev.

Trenutno je cena italijanskega visoko-oktanskega bencina najvišja v Evropi: za Italijo je prva Zah. Nemčija (191,30 lir), sledi ji Nizozemska (184,25), Francija (182,78), Belgija (181,91), Avstrija (176,32). Najcenejši je bencin trenutno v Svici (143,68) in v Angliji (129,44).

OBVESTILA

Tečaj »Priprava na zakon« se bo vršil v Gorici v mali dvorani Katoliškega doma in se bo začel v soboto 19. januarja 1974. Trajal bo sedem sobotnih večerov. Govorili bodo priznani strokovnjaki iz Slovenije.

Radijska postaja Trst A sporoča svojim poslušalcem, da so zaradi varčevanja z električnim tokom uvedene nekatere spremembe tudi v njenih oddajah. Od sobote 1. decembra se bodo vse oddaje končale ob 23. uri. Zadnja poročila bodo ob 22.45. Od ponedeljka 3. decembra dalje bo podaljšana jutranja oddaja ob delavnikih, tako da se ne bo končala ob 8.30, kakor doslej, ampak ob 9.05.

Naročnikom v vednost in razumevanje

Stalni in nezadnji porast cen v Italiji je zadel tudi papirniško in tiskarsko stroko. To občuti seveda tudi naš list. Stroški so se zadnje čase skoro podvojili. Brez primerne dviga naročnine bi bili prisiljeni prenehati z izhajanjem, kar bi gotovo večini naročnikov in bralcev ne bilo všeč. Edina možna rešitev je povišanje naročnine.

Zato bo od 1. januarja 1974 naročnina za Italijo 4.000 lir, posamezna številka 100 lir, za inozemstvo 5.000 lir ali 8,5 USA dolarjev. Vse, ki bodo zaradi tega prizadeti, prosimo za blagohotno razumevanje. Res ne gre drugače. Obenem prosimo tiste, ki dajejo v razne dobre namene, naj se od časa do časa spomnijo tudi našega lista in prispevajo v njegov tiskovni sklad.

Poročila: 7.15 (samo ob delavnikih), 8.15, 11.30 (samo ob delavnikih), 13.15, 14.15, 17.15 (samo ob delavnikih), 20.15 in 23.15.

Dejstva in mnenja: 14.30 (samo ob delavnikih).

Sport: (dnevno) ob 20.00 uri.

Sporod od 9. do 15. decembra 1973

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župne cerkve v Rojanu. 9.45 Komorna glasba. 11.15 Mladinski oder: »Zvesti tovariši«. 12.00 Na božna glasba. 12.15 Vera in naš čas. 13.00 Kdo, kdaj, zakaj... 14.30 Nedeljski vestnik. 16.00 Sport in glasba. 17.00 »Zamudnik«, drama. 18.05 Nedeljski koncert. 20.30 Sedem dni v svetu. 20.45 Pratika. 22.10 Zagrebški kvartet.

Ponedeljek: 11.40 Radio za šole. 12.00 Opoldne z vami. 14.30 Pregled slov. tiska v Italiji. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Radio za šole. 18.50 Glas in orkester. 19.10 Odvetnik za vsakogar. 20.35 Slovenski razgledi.

Torek: 11.35 Pratika. 12.50 Medigra na pihala. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Komorni koncert. 19.10 Slov. znanstveniki na univerzi: Milko Cebulec. 19.20 Za najmlajše. 20.35 M. Musorgski: »Boris Godunov«, opera.

Sreda: 11.40 Radio za šole. 12.00 Opoldne z vami. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Radio za šole. 18.50 Koncert. 19.25 Zbori in folklor. 20.35 Simfonični koncert. 21.25 Za vašo knjižno polico.

Četrtek: 11.35 Slovenski razgledi. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Slovensko ljudsko glasbeno izročilo. 19.10 Božanska komedija. 19.25 Za najmlajše. 20.35 »Dramatik«. Drama. 21.45 Skladbe davnih dob.

Petek: 11.40 Radio za šole. 12.00 Opoldne z vami. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.30 Radio za šole. 18.50 Sodobni julijski skladatelji. 19.10 Lik iz naše preteklosti: »Janko Bratina«. 20.35 Delo in gospodarstvo. Vokalno instrumentalni koncert.

Sobota: 11.35 Poslušajmo spet. 15.45 Avtoradio. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Certistni naše dežele. 19.10 Družinski obzorik. 19.25 Revija zborovskega petja. 20.35 Teden v Italiji. 20.50 »V Monte Carlu«. 21.10 Zabavni orkester RAI iz Milana. 21.30 Vaše popevke.

BOŽIČNA ŠTEVILKA

Katoliškega glasa bo dvojna po obsegu in zadnja v tem letu, ker v tednu božičnega praznika list ne bo izšel. Božična številka bo izšla v četrtek 20. decembra, paginacija pa bo v torek in sredo 18. in 19. decembra. Prosimo vse, ki nameravajo objaviti svoja voščila (organizacije, društva, trgovska podjetja), da to store do ponedeljka 17. decembra.

DAROVI

Za slovensko duhovnijo v Gorici: T. B. 5.000 lir.

Za Zavod sv. Družine: S. Z. G. v zvezi z bližajočimi se prazniki Gospodovega rojstva 50.000 lir.

N. N. iz Rupe daruje po 10.000 lir za sklad Katoliškega glasa, za Katoliški dom, za Zavod sv. Družine in za Alojzijevišče.

Za skavte v Gabrju: Justina Komjanc 5.000 lir.

Za Makedonijo: C. M., Gorica, 10.000 lir. Vsem plemenitim darovalcem Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: Trgovski 70 lir, osmrtnice 100 lir, k temu dodati 12% davek IVA.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo